

Ukrainian Orthodox Church of Canada
Українська Православна Церква в Канаді
L'Église orthodoxe ukrainienne du Canada

[Home Page](#) | [Listing of Articles](#)

**Преподобний Отець наш,
Айден Ліндисфарнський
(Свято-островський)**

**Our Holy Father, Aidan of
Lindisfarne (Holy Island),
Enlightener of Northumbria,
Apostle of England**

**Notre Saint-Père, Aidan de
Lindisfarne (Île Sainte),
Illuminateur de
Northumbrie, Apôtre de
l'Angleterre**

о. Ігор Куташ Fr. Ihor Kutash
ikutash@gmail.com

Преподобний Отець наш, Айден Ліндисфарнський (Свято-островський),

**Просвітитель Нортумбрії, Апостол Англії «Нехай рука того,
хто дає... ніколи не всихає.»**

Навечір'я літургійного церковного року нерухомих Свят (званий давнім римським терміном «Індикт»), 13-го вересня за григоріанським календарем, тобто 31-го серпня за юліанським, також присвячене пам'яті чудового західного Святого неподіленої Церкви 7-го століття, Айдену з Ліндисфарна (відомого з 11-го століття, як «Святий Острів»). Коли я читав про життя і чудеса Айдена, одна подія нагадала мені жартівливе російське прислів'я, якого я часто чув з уст дорогоцінного колишнього сослужителя,

керівника хору і Дяка Українського Православного Собору Св. Софії в Монреалі, блаженної пам'яті Василя Гирича. Коли йому щось давали він, бувало, з блаженною усмішкою казав: «Да не ускудеет рука дающего, да не отсохнет рука берущего» («Нехай рука того, хто дає не стає ніколи порожньою, нехай рука того, хто приймає ніколи не всихає» - тут насправді корисне поучення: щедрій людині ніколи не бракуватиме, але та, хто отримує від неї, повинна, в свою чергу, бути щедрою до інших, інакше дар, якого вона отримує стане їй прокляттям, а не благом).

Подія, яка мені пригадала це прислів'я - чудовий жест з боку короля Нортумбрії, Св. Освальд, який став Християнином після його перебування з ірландськими Ченцями Монастиря Іони, острова недалеко від Шотландії, хто був запросив та підтримував ірландського місіонера-Єпископа Айдена в його трудах, приносити віру Христову народів в його володінню, насамперед, перекладаючи вчення Айдена з ірландської на англійську мову. Одного разу, на Великдень, король сидів за столом у своєму замку в Бамбурзі, коли він почув про прибуття групи голодних жебраків. Мабуть пригадуючи Притчу Господню про багача і Лазаря (Луки 16:19-31), Король Освальд негайно послав їм срібне блюдо, завалене олениною і м'ясом кабана. Бачачи це, Владика Айден помолився, щоб рука, яка вчинила таке добродійство назавжди залишилася нетлінною. (Руку Св. Освальда дійсно шанували як Святиню протягом дев'яти століть після того, як благородний король загинув у битві).

Місіонерська стратегія Св. Айдена була особливо ефективною. Він ходив поміж людей з одного села в інше, розмовляючи з ними простими словами про життєдайне, повне любові благовістя Христове. Король Освальд колись подарував був йому коня, щоб він міг їздити з села в село, але Айден в коротці віддав його селянинові, який потребував його для оранки. Благовістя нарешті прийнялося і Айден з Ченцями, які трудилися разом з ним привели до Христа всю Нортумбрію. Потім він почав навчати місцевих юнаків, пребрати роботу, щоб стали вони місцевими провідниками Церкви.

Їхньою базою для місії був острів Ліндисфарн, наданий йому

королем Освальдом, де Св. Айден заснував Монастир. Якість життя і вчення Св. Айдена і його товаришів і послідовників було таким, що його стали називати «Святий Острів» - як продовжують донині, і він є місцем паломництва і реколекцій ([Ось тут](#)), хоча теж були тривалі періоди, коли острів був покинутий через вторгнення, а також через ворожість до чернецтва і традиційного Християнства, яке принесла Реформація.

Сучасник Айдена, якого називають «Батьком англійської історії», Преподобний Беда (673-735), який, як прихильник православ'я Церкви Риму в той час, не поділяв переконання кельтського Християнина про дату святкування Великодня, тим не менш, написав цю палаючу оцінку свого колеги, мужа Церкви: «Я написав ... як неупереджений історик, просто розповідаючи про те, що було зроблено ним або через нього, і високо оцінюючи такі речі, які гідні похвали серед його вчинків і зберігаючи їх у пам'яті, на благо моїх читачів, а саме: його любов миру і щедрості; його цнотливість і скромність; його розум, який стояв вищий від гніву й жадібності і відкидав гордість і марнославство; його працьовитість у збереженні й викладанні небесних заповідей; його пильність

у читанні і чуванні; його авторитет, гідний священику, в доріканню гордовитих і потужних, і в той же час, його ніжність у потішанню страждаючих і облегшення та захист бідних. Щоб сказати про все, в декількох слова, як я лише міг довідатись, від тих, хто його знав, він дбав про те, щоб не опустити нічого зі всього, що знайшов, приписане апостольськими або пророчими писаннями, але настільки лише міг намагався виконувати їх усіх у своїх діях».

Св. Айден заснував у Господі, здійснивши єпископське служіння протягом 17 років. Мало це місце саме в Храмі 31-го серпня /13-го вересня 651 р., як він сперся до стовпа, який був опорою будови. Храм цей двічі згорів, та кожного разу цей стовп пережив пожежу і вважається джерелом чудес. Айдена донині дуже високому оцінюють, як видно в цій чудовій статті Дмитра Лапи: [Ось тут](#). Канонік Кейт Трістрем, яка духовно обслуговує Святий Острів, називає його Апостолом Англії: [Ось тут](#). У Манчестері є Православна парафія, присвячена йому, і ми поміщуємо тут Ікону його, написану учасником парафії, Єфремом Карраско, який

навчався іконопису на Афоні і в Греції.

Нехай руки Преподобного Айдана, прославлені Пресвятою Тройцею, будуть завжди піднесені у заступстві для надання чудесних дарів тим, хто його шанує. Нехай гідно отримуємо ми ці дари і ніколи не відмовляємось розділяти Божу щедрість з іншими, в якій би формі вона була б нам надана. Святий Отче Айдене зі Святого Острова, моли Бога за нас!

Our Holy Father, Aidan of Lindisfarne (Holy Island), Enlightener of Northumbria, Apostle of England

“May the hand of him who gives never.....wither”

The eve of the liturgical Church year of immovable Feast days (called by the ancient Roman term “The Indiction”), September 13 on the Gregorian calendar, which is August 31 on the Julian, is also dedicated to the memory of a wonderful western Saint of the undivided Church of the 7th century, Aidan of Lindisfarne (known since the 11th century as “Holy Island”). As I read about Aidan’s life and miracles, one event reminded me of a humorous Russian saying I often heard from a precious long-time associate of mine, Choir Director and Cantor of St. Sophie Ukrainian Orthodox Cathedral in Montreal, Basil Hiritsch, of blessed memory. When given something he would say with a beatific smile: “Да не ускудеет рука

Notre Saint-Père, Aidan de Lindisfarne (Île Sainte), Illuminateur de Northumbrie, Apôtre de l'Angleterre
«Que la main de celui qui donne ne devienne jamais vide; peut la main de celui qui ne prend jamais dépérir.»

La veille de l'année liturgique de l'Église de jours de fête immobiliers (appelés par le terme ancien romain «l'Indiction»), le 13 septembre sur le calendrier grégorien, qui est le 31 août sur le julien, est également dédiée à la mémoire d'un merveilleux Saint occidental de l'Église indivise du 7ème siècle, Aidan de Lindisfarne (connu depuis le 11ème siècle comme «Île Sainte»). Pendant ma lecture au sujet de la vie et des miracles d'Aidan, un événement m'a rappelé un proverbe russe un peu humoristique que j'ai souvent entendu à partir d'un précieux associé de longue date, le directeur du chœur et chantre de la Cathédrale orthodoxe

дающего, да не отсохнет рука берущего” (“May the hand of him who gives never become empty; may the hand of him who takes never wither” – actually conveying a useful message: generous people will never be in want, but those who receive from them must, in turn, be generous to others or the gift they receive will be a curse rather than a blessing for them).

The event in question was a magnificent gesture on the part of the King of Northumbria, St. Oswald, who had become a Christian upon his sojourn with the Irish Monks of the Iona Monastery on an island near Scotland, and who had called for and supported the Irish missionary Bishop Aidan in his work to bring Christ to the people of his domain, above all, translating Aidan’s messages from Irish Gaelic into English. On one occasion, at Easter-Tide, the king was seated at table in his castle at Bamburgh when he heard of the arrival of a group of starving beggars. Mindful, perhaps, of the Lord’s Parable of the Rich Man and Lazarus (Luke 16:19-31), King Oswald immediately sent a silver plate piled high with venison and wild boar’s flesh to the men. Seeing this, Bishop Aidan prayed that the arm that had done such a virtuous deed might remain forever incorrupt. (St. Oswald’s arm was indeed venerated as a Holy Relic for nine centuries after the noble King

ukrainienne Sainte-Sophie de Montréal, Basil Hiritsch, du mémoire béni. Lorsqu’il recevait quelque chose, il disait avec un sourire béat: «Да не ускудеет рука дающего, да не отсохнет рука берущего» («Que la main de celui qui donne ne devienne jamais vide; peut la main de celui qui prend jamais dépérir» - en effet il y en a ici un message utile: des gens généreux ne seront jamais dans le besoin, mais ceux qui reçoivent d’eux doivent, à leur tour, être généreux envers les autres ou le cadeau qu’ils recevront sera pour eux une malédiction plutôt qu’une bénédiction).

L’événement en question était un magnifique geste de la part du roi de Northumbrie, Saint Oswald, qui est devenu un Chrétien lors de son séjour avec les Moines du Monastère irlandais d’Iona sur une île près de l’Écosse, et qui avait appelé et soutenu le Évêque irlandais missionnaire Aidan dans son travail pour porter le Christ au peuple de son domaine, surtout, en traduisant les messages d’Aidan du gaélique irlandais en anglais. À une occasion, à Pâques, le roi était assis à table dans son château de Bamburgh quand il a entendu parler de l’arrivée d’un groupe de mendiants affamés. Conscient, peut-être, de la parabole du Seigneur au sujet de l’homme riche et Lazare (Luc 16: 19-31), le roi Oswald leur a immédiatement envoyé une

died in battle).

St. Aidan's missionary strategy was particularly effective. It consisted of his walking among the people from one village to the other, speaking to them in a simple manner of the loving and life-giving message of Christ. King Oswald once gave him a horse so that he could ride from village to village but Aidan quickly gave it away to a peasant who needed it for plowing. Eventually the message caught hold and Aidan and the Monks who laboured together with him led the whole of Northumbria to Christ. He then began to train local youths to do the work to become local leaders of the Church.

Their mission base was the Island of Lindisfarne, granted him by King Oswald, where St. Aidan established a Monastery. Such was the quality of the life and teachings of St. Aidan and his companions and successors that it came to be called Holy Island - as it is to this day, a place of pilgrimage and retreat ([Click](#)), although there were also extended periods when the island was abandoned, due to invasion, as well as due to hostility towards monasticism and traditional Christianity brought by the Reformation.

A contemporary of Aidan's, who is called "the Father of English history", the Venerable Bede (673-735), who, as an adherent

assiette d'argent empilée avec venaison et la chair de sanglier. Voyant cela, l'Évêque Aidan a prié pour que le bras qui avait fait une telle action vertueuse puisse rester à jamais incorrompu. (Le bras de Saint Oswald a en effet été vénéré comme une Relique sainte pendant neuf siècles après que le noble roi est mort dans la bataille).

La stratégie missionnaire de Saint Aidan a été particulièrement efficace. Elle se composait de sa marche parmi les gens d'un village à l'autre, leur parlant d'une manière simple du message d'amour et vivifiant du Christ. Le roi Oswald lui l'a une fois donné un cheval afin qu'il puisse aller à cheval de village en village, mais Aidan l'a rapidement à un paysan qui en ont eu besoin pour le labour. Finalement, le message saisit et Aidan et les Moines qui ont travaillé avec lui ont conduit l'ensemble de Northumbrie au Christ. Il a alors commencé à former des jeunes locaux pour faire le travail pour devenir des leaders locaux de l'Église.

Leur base de la mission était l'île de Lindisfarne, que lui a accordé le roi Oswald, où Saint Aidan a établi un Monastère. Telle était la qualité de la vie et des enseignements de Saint Aidan et ses compagnons et successeurs qu'il est venu à être appelé l'Île Saint - comme il c'est le cas même à ce jour, un lieu de pèlerinage et de retraite

of the Orthodoxy of the Church of Rome at the time, did not share the Celtic Christian's convictions about the date of celebrating Easter, nonetheless wrote this glowing assessment of his fellow Church-man: "I have written... like an impartial historian, simply relating what was done by or through him, and commending such things as are praiseworthy in his actions and preserving the memory thereof, for the benefit of my readers: namely, his love of peace and charity; his chastity and humility; his mind superior to anger and avarice, and despising pride and vain glory; his industry in keeping and teaching the heavenly commandments; his diligence in reading and watching; his authority, becoming a Priest, in reproofing the haughty and powerful, and, at the same time, his tenderness in comforting the afflicted and relieving and defending the poor. To say all, in a few words, as near as I could be, informed by those who knew him, he took care to omit none of all those things which he found enjoined in the apostolic or prophetic writings, but, to the utmost of his power, endeavoured to perform them all in his actions."

St. Aidan fell asleep in the Lord, having exercised Episcopal ministry for 17 years. It was in Church on August 31/September 13, 651, as he leaned against a post which was its buttress. This Church was burnt twice and each

([Cliquez](#)), mais il y avait également prolongé les périodes où l'île a été abandonnée, en raison de l'invasion, ainsi qu'à cause de l'hostilité envers le monachisme et le christianisme traditionnel porté par la Réforme.

Un contemporain d'Aidan, qui est appelé «le Père de l'histoire anglaise», Bède le Vénérable (673-735), qui, comme un adepte de l'orthodoxie de l'Église de Rome à l'époque, n'a pas partagé les convictions des chrétiens celtes à propos la date de la célébration de Pâques, a néanmoins écrit cette évaluation éclatante de son collègue homme de l'Église: «Je l'ai écrit ... comme un historien impartial; il suffit de rapporter ce qui a été fait par ou à travers lui, en félicitant des choses qui sont louables dans ses actions et en préservant la mémoire de ceux-ci, au bénéfice de mes lecteurs: c'est-à-dire, son amour de la paix et de la charité, sa chasteté et humilité, son esprit supérieur à la colère et l'avarice, et méprisant l'orgueil et la vaine gloire; son industrie dans le respect et l'enseignement des commandements célestes; sa diligence dans la lecture et la veille; son autorité, convenable à un prêtre, en réprochant les orgueilleux et puissants, et au même temps, sa tendresse en réconfortant les affligés et en soulageant et en défendant les pauvres. Pour tout dire, dans quelques mots, aussi bien que je pouvais être informé par ceux qui

time the post survived the conflagration and was considered to be the source of miracles. Aidan continues to be held in very high regard, as shown in this excellent article by Dmitry Lapa: [Click](#). The Reverend Canon Kate Tristram, who ministers on Holy Island, calls him the Apostle of England: [Click](#). There is an Orthodox Church in Manchester dedicated to him and we reproduce an Icon of him, written by a parish member, Efrem Carrasco, who studied iconography on Mount Athos and Greece.

May Aidan's hands, glorified by the Most Holy Trinity, ever be raised in intercession to grant wondrous gifts to those who honour him. May we receive these gifts worthily and never fail to share God's bounty with others, in whatever form it may be given to us. Holy Father Aidan of Holy Island, pray for us!

le connaissent, il a pris soin de n'omettre aucune de toutes ces choses qu'il trouva enjointes dans les écrits apostoliques ou prophétiques, mais, à l'extrême de sa puissance, s'est efforcé de les toutes accomplir dans ses actions»

St. Aidan s'est endormi dans le Seigneur, après avoir exercé son ministère épiscopal pendant 17 ans. C'est passé dans le Temple le 31 août/13 septembre 651, alors qu'il se penchait contre un poste qui était le contrefort. Ce temple a été incendié à deux reprises et à chaque fois le poste a survécu à l'incendie et a été considéré comme la source de miracles. Aidan continue à être tenue en très haute estime, comme le montre cet excellent article de Dmitry Lapa: [Cliquez](#). Le révérend Canon Kate Tristram, qui est ministre à l'île Sainte, l'appelle l'Apôtre de l'Angleterre: [Cliquez](#). Il ya une Église orthodoxe à Manchester qui lui est dédiée et nous reproduisons une icône de lui, écrite par un membre de la paroisse, Efrem Carrasco, qui a étudié l'iconographie au Mont Athos et la Grèce.

Peuvent les mains d'Aidan, glorifiés par la Très Sainte Trinité, être soulevées sans cesse dans l'intercession pour accorder des dons merveilleux à ceux qui le vénèrent. Puissions-nous les recevoir dignement et ne manquant jamais de partager la générosité de Dieu avec les

	<p>autres, sous n'importe quelle forme qu'ils peuvent nous être donnés. Saint-Père Aidan de l'île Saint, prie pour nous!</p>
--	--